

L'INICI DEL COMPTE ENRERE NACIONAL

La manifestació multitudinària i altament cívica d'aquest dimarts passat a Barcelona convocada per l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) ha desbordat totes les previsions i ha deixat molt clar, tant als nostres governants com a la comunitat internacional, que el sentiment majoritari del poble català és la consecució d'un Estat propi, de manera que tota la resta, el pacte fiscal inclòs, ja no forma part de les nostres aspiracions col·lectives. Es tracta, sens dubte, d'un èxit ciutadà sense precedents en la nostra història moderna que inaugura un escenari nou i estimulant.

L'independentisme, doncs, ja ocupa la centralitat política del país i tot indica que acabem d'iniciar un camí de no retorn en el qual tant la societat com les institucions hauran d'avançar conjuntament en el procés de conquesta absoluta de les llibertats nacionals que es presenta, malgrat les futures travetes dels adversaris interns i externs de Catalunya, imparable i irreversible. La cita amb la Història que dimarts vam tenir als carrers de Barcelona suposa un punt d'inflexió transcendental que –cal dir-ho amb la gravetat d'un sorollós retret– ha deixat el gruix important de la classe política ben descol·locada i a mercè dels esdeveniments que ha propiciat la societat. Tot amb tot, una mica de vergonya i un cert acte de contrició podria fer-los guanyar una certa part de la dignitat perduda.

Covat, òbviament, durant el llarg i espoliant autonomisme, el que ha passat els últims tres anys, per exemple, és tan summament extraordinari que ningú de nosaltres hauria endevinat que avui seriem on som. Mentre que el diumenge 13 de setembre de 2009 una vila de vuit mil habitants com Arenys de Munt celebrava, ben sola i lluitant contra tot i tothom, el primer referèndum simbòlic sobre la independència de Catalunya, aquest 11 de setembre de 2012 una riuada humana nítidament independentista formada per més d'un milió i mig de persones col·lapsava el centre de Barcelona. La simple contrastació de les xifres relatives a Arenys 2009 i Barcelona 2012 permet fer-nos el càrrec de la magnitud del canvi de mentalitat política que s'ha operat en un espai de temps relativament breu. La lúcida periodista Patrícia Gabancho ja havia pronosticat, en un article del març passat referit a l'ANC, l'acceleració del procés: “Una minoria consistent es posa en marxa, i la majoria seguirà”.

Una sorprenent majoria, efectivament, va seguir dimarts passat l'estela íntima de la llibertat. La il·lusió compartida que centellejava als ulls de nens, joves i grans és literalment inenarrable. Encara tenim la gola seca de cridar la paraula que perseguim des de fa tres centúries, i el braç adolorit d'enarborar la bandera de combat que havíem agafat de casa fent cas de la famosa frase del president Francesc Macià: “El seny, si no va acompanyat d'una ferma voluntat de combat, només serveix per tapar covardies”.

Tornats a casa, toca esperar, dels nostres governants, la gestió política correcta que mereix l'exercici d'alta democràcia que vam protagonitzar tots plegats. Atès que l'ANC no pensa cedir gens en la consecució del seu objectiu irrenunciable, el govern actual de CiU, amb el nostre president Artur Mas al davant, només pot triar una de les dues opcions possibles: o liderar l'inici del procés de secessió d'Espanya, o delegar la tasca a les persones que opinen que la consecució de l'Estat propi s'ha convertit en una necessitat extrema.

El poeta Pere Quart, desenganyat per l'escassa quota de poder de l'autonomisme que Catalunya havia rebut de Madrid una vegada extingit el dictador, sostenia a la primèria dels anys vuitanta del segle passat, poc abans de morir-se, que “Espanya deu encara una revolució a Catalunya”. Estiguem segurs que avui, vint-i-cinc anys després del seu traspàs,

el patriota incorruptible de Sabadell es regira, satisfet, a la seva tomba i que potser, fins i tot, s'acaricia aquella llarga i blanca barba de patriarca escapat d'alguna pàgina de la Bíblia que tenia. Ha comprès, com el milió i mig llarg de persones que dimarts érem a Barcelona, que aquella revolució ja ha arribat i que, doncs, acaba d'iniciar-se el compte enrere nacional. Deu, nou, vuit, set...

Antoni Pladevall

Membre del Consell Assessor d'Osona de l'Assemblea Nacional Catalana